

Krakowski
Instytut
Prawa
Karnego
Fundacja

dr Witold Zontek

Kraków, dnia 18 czerwca 2018 r.

**Opinia dot. dopuszczalności stosowania przepisów ustawy
o likwidacji niepodjętych depozytów do broni
złożonej do depozytu na podstawie ustawy o broni i amunicji**

Podmiot zlecający:

**Wydział Postępowań Administracyjnych
Komendy Wojewódzkiej Policji w Krakowie
Os. Zgody 10, 31-950 Kraków**

Zagadnieniami, których dotyczy niniejsza opinia są:

- 1)** który akt prawny stanowi podstawę prawną likwidacji depozytów broni i amunicji – ustawa z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. nr 208, poz. 1537), czy też ustawa z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. 2004, nr 52, poz. 525 i nr 96, poz. 959) w związku z Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie?
- 2)** czy w przypadku uznania, że podstawę prawną stanowi ustawa z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. nr 208, poz. 1537) strona postępowania może być obciążona kosztami depozytu?

Uzasadnienie

Ad. 1

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. nr 208, poz. 1537; dalej nazywana: u.n.d.) reguluje zasady i tryb likwidacji niepodjętych depozytów znajdujących się w dyspozycji jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych jednostki Policji tworzą sektor finansów publicznych.

Jest to zatem akt prawny **o charakterze generalnym** dotyczący wszelkich form depozytów znajdujących się w jednostkach publicznych.

Z kolei art. 3 u.n.d. wskazuje, że jej regulacji **nie stosuje** się do rzeczy, pieniędzy i papierów wartościowych złożonych do depozytu, jeżeli **przepisy szczególne regulują postępowanie związane ze złożeniem ich do depozytu i likwidacją w razie ich niepodjęcia**. Zatem już sama ustawa dopuszcza istnienie przepisów szczególnych, które określony rodzaj depozytów regulują **odmiennie (autonomicznie)**. Co istotne ustawa ta, wchodząc w życie nie dokonała żadnych, poza kodeksem postępowania cywilnego (zmiany w Dziale V księgi drugiej tytułu II k.p.c.) modyfikacji ustaw szczególnych.

Zgodnie z brzmieniem art. 22 ust. 1 w zw. z ust. 3 ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. 2004, nr 52, poz. 525 i nr 96, poz. 959; dalej nazywana: u.b.a.) osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni lub której unieważniono kartę rejestracyjną broni pneumatycznej, jest obowiązana niezwłocznie zbyć broń i amunicję do tej broni. Jeżeli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji. Kolejny przepis art. 23 u.b.a. reguluje z kolei zasady obciążania kosztami m.in.

deponującego, a także jego **uprawnienia w zakresie decydowania o sposobie zniszczenia lub przekazania** na rzecz Skarbu Państwa broni.

Natomiast art. 24 ustawy przewiduje **delegację dla wydania aktu rangi podustawowej** (rozporządzenia) w przedmiocie ustalenia szczegółowych zasad deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego oraz stawek odpłatności za ich przechowywanie w depozycie, z uwzględnieniem zapewnienia protokolarnego przejęcia broni i amunicji do depozytu, prowadzenia ich ewidencji oraz utrzymywania w odpowiednim stanie technicznym, a także sposobu i trybu postępowania Policji i Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego ze zdeponowaną bronią i amunicją, w tym nienadającą się do dalszego użytku, w przypadku wyrażenia zgody lub wniosku o ich zniszczenie lub przeniesienia własności broni lub amunicji na rzecz Skarbu Państwa przez osobę deponującą.

Delegacja ta została wykonana **przez wydanie Rozporządzenia** Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie. Akt ten przewiduje bardzo precyzyjne zasady przechowywania broni w depozycie, wskazuje jednostki deponujące, procedurę przyjęcia broni itp. (łącznie 12 paragrafów).

Analiza przepisów u.b.a. pozwala na przyjęcie, że **przesłanki i specyfika deponowania broni palnej w przypadkach w niej opisanych znacząco różnią się od tych zawartych w u.n.d.** Ten pierwszy akt prawny przewiduje następujące przypadki, w których finalnie broń trafia do depozytu Policji lub Żandarmerii Wojskowej:

- 1) odebranie osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami ustawy za pokwitowaniem broni i amunicji oraz dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni w przypadku ujawnienia:
  - nieprzestrzegania warunków określonych w pozwoleniu na broń,
  - posiadania jej przez osoby z zaburzeniami psychicznymi, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, lub o znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej, wykazujące istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego, uzależnione od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych, nieposiadające miejsca stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stanowiące zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego,
  - przemieszczania się z rozładowaną bronią albo noszenia broni, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego,
- 2) odebranie osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami ustawy za pokwitowaniem broni i amunicji oraz dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni przeciwko której toczy się postępowanie karne o - umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe lub nieumyślne przeciwko życiu i zdrowiu lub przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia - do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, na okres nie dłuższy niż 3 lata,
- 3) ujawnienie przez organy celne przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem innych podmiotów niż operatorzy świadczący usługi pocztowe,
- 4) utrata pozwolenia na broń,
- 5) wejście w posiadanie broni po osobie zmarłej,
- 6) upływ terminu ważności zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej w związku z ochroną misji dyplomatycznych,

- 7) upływ termin ważności zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej (dot. cudzoziemców uczestników polowań lub zawodów sportowych),
- 8) upływ terminu na wywóz broni poza terytorium Polski,
- 9) przekazanie broni przez jej znalazcę.

Osoba zobowiązana do przekazania broni do depozytu (a nie będąca jej znalazcą w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o rzeczach znalezionych) może dokonać następujących czynności:

- a) wyrazić zgodę na jej zniszczenie – do protokołu przyjęcia broni oraz amunicji;
- b) złożyć pisemny wniosek o zniszczenie broni oraz amunicji;
- c) złożyć pisemne oświadczenie woli o przeniesieniu własności broni oraz amunicji na rzecz Skarbu Państwa.

Zgodnie zaś z art. 23 ust. 3 u.b.a. **opłaty związane z deponowaniem broni przez taką osobę są pobierane z upływem roku od dnia złożenia przedmiotu do depozytu i wynoszą 1 % opłaty za wydanie pozwolenia na broń osobie fizycznej za każdą dobę przechowywania (§ 11 rozporządzenia).**

W przypadkach, w których broń **nie jest przeznaczona do zniszczenia**, zgodnie z § 5 rozporządzenia jednostka deponująca jest **obowiązana do konserwacji** broni i przechowywania jej w sposób zapobiegający pogorszeniu jej stanu technicznego, a zgodnie z § 6 oceny stanu technicznego broni znajdującej się w depozycie dokonuje **nie rządziej niż raz na dwa lata** komisja powołana przez kierownika jednostki. Osoba, której broń przechowywana jest w depozycie, o którym mowa w u.b.a. na 14 dni przed terminem oceny stanu technicznego broni, jest informowana o terminie dokonania oceny stanu technicznego broni oraz prawie do:

- 1) osobistego udziału w dokonywaniu oceny stanu technicznego broni;

- 2) zgłoszenia udziału przy dokonywaniu oceny stanu technicznego broni osoby innej niż właściciel, posiadającej udokumentowane kwalifikacje z zakresu rusznikarstwa;
- 3) wnioskowania o inne niż zniszczenie przeznaczenie broni zakwalifikowanej przez komisję jako nienadającą się do dalszego użytkowania.

Regulacje u.b.a. oraz rozporządzenia przewidują, że w przypadku braku możliwości wydania uprawnionemu przechowywanej broni lub jej zbycia w stosownym trybie – **dokonuje się jej komisyjnego zniszczenia lub ewentualne przekazania na rzecz Skarbu Państwa.**

Natomiast **u.n.d. przewiduje odmienne zasady przechowywania depozytów oraz terminy związane z ich odebraniem, a także zasady pobierania opłat.** Po pierwsze przechowujący depozyt ma obowiązek wzywać uprawnionego do podjęcia depozytu. Po drugie ustawa wskazuje termin tego odbioru (3 lata od dnia doręczenia wezwania). Po trzecie likwidację niepodjętego depozytu stwierdza sąd.

Wniosek

Powyższe pozwala na stwierdzenie, że materia związana z deponowaniem broni i amunicji stanowi przedmiot całkowicie odmiennej regulacji prawnej, uwzględniającą specyfikę ścisłej reglamentacji broni i amunicji w obecnym porządku prawnym. Z uwagi na istotne odmienności w przedmiocie zasad postępowania z depozytami, gdy stanowi ją broń palna lub amunicja uznać należy, że u.b.a. oraz rozporządzenie wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 24 u.b.a. stanowią przepisy szczególne regulujące postępowanie związane ze złożeniem przedmiotu do depozytu i likwidacją w razie jego niepodjęcia, o których mowa w art. 3 u.n.d. Ustawa o broni i amunicji wraz z towarzyszącym rozporządzeniem stanowi zatem lex specialis w stosunku do ustawy o niepodjętych depozytach.

Ad. 2

Wobec uznania, że u.b.a. wraz z towarzyszącym rozporządzeniem **stanowi przepis szczególny** w rozumieniu art. 3 u.n.d., do opłat z tytułu przechowywania broni i amunicji stosuje się przepisy art. 23 ust. 1 w zw. z § 11 rozporządzenia. Jak trafnie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 26 października 2017 r. (sygn. akt V SA/Wa 2494/16) – „obowiązek uiszczenia opłat za przechowywanie broni w depozycie Policji wynika bezpośrednio z przepisów prawa tj. z art. 23 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, a nie z decyzji administracyjnej”.

Oznacza to, że **opłata powyższa jest egzekwowana bez konieczności uzyskania orzeczenia sądowego i odbywa się w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji**, gdyż opłaty te stanowią, zgodnie z jej art. 2 § 1 pkt 3 należności pieniężne, inne niż podatki, grzywny lub kary pieniężne, jeżeli pozostają we właściwości rzeczowej organów administracji publicznej.

Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja

ul. Tatarska 9/26

30-103 Kraków

fundacja@kipk.pl

www.kipk.pl

NIP 6751513140

